

Hæren, og som maatte indrømmes, naar man overhovedet vil have en Hær. Dermed er altsaa fra Realitetens Side mit Standpunkt afgjort. Naar det paa den ene Side erkjendes, at Straffeloven er fuldt brugbar for Krigsmagten, og jeg paa den anden Side maa erkjende, at der fra den borgerlige Straffelovgivning ikke kan gjøres berettigede Indvendinger mod de Afvigelser og Eiendommeligheder, ved hvilke den adskiller sig fra denne, er Realitetspørgsmaalet for mig dermed afgjort, og det er derpaa, jeg hovedsagelig bygger min Stemmegivning for disse Ændringsforslag, det vil sige deres Overgang til 3die Behandling, idet jeg ganske vist mener, at der ikke er saa faa, men ganske vist mindre væsentlige Punkter, hvor de endnu kunde trænge til en Forbedring.

Der er imidlertid et andet Synspunkt, som jeg ikke kan undgaa at fremdrage, det er det mere juridisk-tekniske Synspunkt. Jeg maa i den Henseende udtale, at jeg godt kan forstaa, at man er uenig om den større eller mindre Betydning, man kan tillægge dette, men at vurdere den juridisk-tekniske Opsættelse saa ringe, som den ærede Ordfører for Flertallet (Wojfen) gjorde, naar han talte om, at den blot var en Pynt, kan jeg ikke være med til. Jeg tror, at man vil komme til at finde, at det er adskilligt mere end en Pynt, naar man faar en god Orden og Præcision i Begrebsbestemmelserne og en Fremstilling, der er fortaalelig ved Straffelovens Anvendelse og særlig ved dens Anvendelse for Krigsmagten. Det skal vise sig i Anvendelsen, naturligvis først og fremmest for Udbiterne — men de have maasse Evnen til at overvinde disse Banfælgeligheder, — men ogsaa særlig for de Dommere, der skulle have med den at gøre; for dem er det ikke nogen Pynt. Jo lettere forstaalig Loven er, desto glædere og taknemmeligere ville de modtage den. Fra dette Synspunkt er jo een Sag givet paa Forhaand, at brugbar maa Loven være, idet det jo er en Kjendsgjerning, at Grundlaget er uarbejdet af Echeel. Der behøves ikke at siges Mere; naar man kjender Noget til A. W. Echeels Paalidelighed, Punktighed og Nøiagtighed, kan der ikke være Spørgsmaal om at finde i alt det, der skrives sig fra hans Haand, Noget, der enten er indbyrdes uoverensstemmende, eller saaledes, at det bliver ubrugeligt ved Anvendelsen, eller saaledes, at det ikke ved en fornuftig Læsning kan ses, hvad Meningen er deraf. Paa den anden Side mener jeg ogsaa med al Anerkjendelse heraf, at Forslaget dog maa siges at bære et Præg af sin oprindelige Affættelse, der ligger over 30 Aar tilbage, og at det ogsaa bærer Præg af den oprindelige Forfatters Individualitet i en stærkere Grad, end jeg anser for helbigt. Der er bekjendte Eiendommeligheder ved den Maade, hvorpaa afsløede A. W. Echeel redigerede Lovene, som ogsaa give sig Udtryk her, og som jeg ikke finder helbige. Jeg tror, at der kunde i flere Henseender findes

en Ordning, der var mere rigtig systematisk, og hvorved Overblikket lettedes. Jeg tror, at der vilde paa mere end eet Punkt kunne findes Begrebsbestemmelser, der vare mere koncise, for ikke at sige præcise, det vil jeg ikke paastaa. Jeg tror, at der var Ting, man kunde udstyre, og om hvilke man kunde sige, at de ikke høre hen til denne Lov, de høre hen til Straffeprocessen. Jeg finder, at der er nogle Formodningsregler, der naturligt maatte have deres Plads i Straffeprocessen og ikke i Straffeloven. Det er, hvad jeg vilde bemærke i Henseende til Grundlaget. Med Hensyn til de mange Gange dette Grundlag har været forelagt paany og har gennemgaaet vidtløftige Behandlinger, er der ogsaa en Mulighed for, at det ene Lag ligesom har lagt sig ovenpaa det andet saaledes, at der paa den Maade kunde være fremkommet Uoverensstemmelser, som ikke vare tilstede i det oprindelige Grundlag, og at det altsaa kunde blive en interesseant, men besværlig og temmelig ufrugtbar, juridisk arkæologisk Undersøgelse at udfinde, hvorledes de forskellige Lag have lagt sig ovenpaa hinanden. Dette Sidste har jeg imidlertid ved en omhyggelig Gjennemlæsning af Loven fundet i langt ringere Grad, end jeg egentlig havde ventet, og en Betragtning af Sagen i dens Helhed fra dette Synspunkt, mener jeg, maa føre til den Konklusion, at, om man end kan tænke sig noget Fuldkomnere, er det, der vil fremkomme, hvis Forslaget bliver gennemført, dog en fuldt brugbar og i mange Henseender ogsaa fra dette Standpunkt meget prisværdig Lov. Derfor nu Forholdet var det, at der var en Mulighed eller en Rimelighed for, at der blev forelagt et Forslag fra Regjeringens Side omarbejdet fra et selvstændigt nyt Standpunkt, fra et saadant Standpunkt, som jeg vilde betragte som heldigere, vilde Sagen maasse stille sig anderledes for mig. Men efter den Udtalelse, som er kommen idag fra den høitærede Marineminister, kan det jo ikke ventes. Det vil blive væsentlig paa det samme Grundlag. Og selv om der kunde ventes et nyt Grundlag, vilde Spørgsmaalet være tvivlsomt for mig, fordi det er en Sag, der er bleven saa ofte behandlet og er kjendt i sine Grundtræk af begge Rigsdagens Afdelinger; et vist nyt Grundlag skulde derimod først bane sig Vej, og det vilde under de giene Forhold sandsynligvis være ensbetydende med en Udskydelse i en længere Tid. Men nu mener jeg, at, naar man har en saa væsentlig Fremgang i Realiteten i Forhold til den ældre bestaaende Straffelovgivning, og med Hensyn til Formen har et saa tilfredsstillende Resultat, som dette vil kunne blive, vilde det ikke være rigtigst eller forsvareligt at negte Forslaget sin Stemme af Hensyn til saadanne Muligheder. Ganske vist tror jeg — men det er jo ogsaa erkjendt af Flertallet — at der er flere Punkter, som bør undergaa Ændringer. Der er et Hen-